

Sygn. akt I CSK 216/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa Okręgowej Izby Lekarskiej w K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 listopada 2012 r.

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany Skarb Państwa - Minister Zdrowia we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 22 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby skarga była oczywiście uzasadniona. Zagadnienie prawne przedstawione przez pozwanego w skardze kasacyjnej sprowadza się do polemiki z ustaleniami Sądu Apelacyjnego, który jednoznacznie ustalił, że koszty zadań administracyjnych przekazanych izbom lekarskim powinny być w całości finansowane z budżetu państwa, a niewykonanie tego ustawowego obowiązku stanowi podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c. Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Oddalając wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że jego pismo procesowe, mające stanowić odpowiedź na skargę pozwanego zostało wniesione po upływie dwutygodniowego terminu przewidzianego dla podjęcia tego rodzaju czynności (art. 398⁷ § 1 k.p.c.). Pismo to nie mogło być zatem za taką odpowiedź uznane (art. 167 k.p.c.), co wykluczało przyznanie zwrotu kosztów wiążących się z jego sporządzeniem i wniesieniem.